

Döds-Sång

03331

föt

Förre Artilleristen Johan Eric Sundblad

vid

Des halsbügning den 15 Mars 1828

femte

En kort af honom sjelf meddelad underrättelse om sitt brott och sina öfriga lefnadsöden.

Nu världen från mig wifel!
Lifs rådmarn ber jag Dig!
Ud Serre i Dit eike
Tänk och i nåd på mig.
Dig ware pris!
Säg böt Dig Jesu! swara:
Saf tröst! du skall och wata
Med mig i Paradis.
Svenska Psalmb. N:o 466, U. 8.

Stockholm,

Elméns och Granbergs Tryckeri, 1828.

Hömet af Stortorget och Käterinten.

Den wedergående rättwisans obewefliga arm höjes ånyo öfwer en ångerfull brottslings hufwud, för att genom dennes straff försona ett begånget dråp. Twå tredjedelar af ett år äro knappt förflutna sedan Enkan Walstin, född Wanselius måste på samma afrättsplats med sin döde försona ett oskyldigt barns förspilda lif, och redan skall stupstocken åter tillredas för en ny brottslings hufwud. En allsmåttig försyn har nekat menniskan förmågan att skåda i framtiden och förutse sina öden, och det är saknaden af denna förmåga som i sin tillämpning förorsakar både våra dygder och våra laster; ty ju mera menniskan i owissheten om sina öden genomtränges af den stora sanning, att dessa senare äro hennes egna händers werk, och att hwad hon får, det skall hon och uppstå, destomera skall hon beslita sig om, att under det af religionens sanningar upplysta förståndets ledning hejda strömmen af sina passioner och begagna dessa för att ge lif och fortgång åt sin wandring på dygdens stig. Men om menniskan deremot tror på den falska läran om ett oöndwifligt öde, och att det således icke är hon som fått den skörd hon måste uppstå,

få skall hon allt mer och mer intagas af lif-
 nöjdhet för beskaffenheten af sina gerningar,
 och i följd deraf djerft och tanklöst framru-
 sa på lastens breda vägar, öfvertygad, att
 samma öden skola likawäl tilldelas henne,
 antingen hon lefwer dygdigt eller lastfullt.
 Det är dessa falska, ofaliga läror, som bragt
 så många menniskor i förderfwet, och om hwil-
 kas skadlighet de ofta ej blifwit upplysta förr
 än wid brädden af den afgrund, i hwilken de
 störta sina bekännare. Den brottsling, som
 nu går en neslig död till möte, är ett lika-
 så sannt som warnande exempel härpå.

Förre Artilleristen Johan Eric Lundblad
 är född den 25 Maj 1790 i Enköping, der
 hans far, som ägde alldeles lika namn med
 sonen, war Lullwaktmästare. Efter en nå-
 stan wårdslösad uppfostran blef han af fa-
 dren i Augusti månad 1806, sänd hit till
 Stockholm och insatt i Plåtslagare-lära, i
 hwilket handtwerk han arbetade till år 1812,
 då han såsom Förstärkningskarl anställdes
 wid militären och i sådan egenkap bewistade
 1813 och 1814 årens fälttåg mot Norrige.
 Återkommen derifrån upptog han ånyo sitt
 handtwerk och blef år 1815 Gesell i sitt lär-
 da yrke; men år 1817 den 18 September rå-
 kade han i oenighet med sin Mästare, och i
 anledning deraf antog han samma dag wärfs-
 ning wid Swea Kongl. Artilleri-Regementes
 första Bataljon och andra Kompani, der han
 ordentligen uttjente sin Kapitulationstid, och
 sedan i Juni månad 1827 förskeddades, Es

ter erhållt affsed bodde han på Rungsholmen i
 förre Underofficeraren Anders Holmqwists hus
 och lefde af hvad han med arbete i sitt lär-
 da handwerk kunde förtjene. Den 6 Augu-
 sti sissnämnde år war den dag, på hwilken
 Sundblad begick det swära brott, hwarföre
 han nu måste undergå döden. Han hade be-
 ständig lefwat i godt förstånd med sin hus-
 wård, och till och med morgonen samma dag
 trakterat honom på ett näringsställe med en
 sup brännin och ett glas dricka; men om af-
 tenen träffade han i förstugan sin huswård,
 som då war något upplad af starka dryc-
 ker, och blef af denne, efter föregången ord-
 werling om någon småsak, lagen för brat
 och sönderriswen i anslaget. Detta oaktadt
 undwel Sundblad ytterligare handgemång med
 sin huswård, gick undan för honom, och be-
 gaf sig ut på gården, der han stälde sig att
 sönderhugga några wedträd åt sig att begagn-
 na wid handverket; men Holmqwist, eller hus-
 wården, gick efter honom och, genom fram-
 ställandet af några sårande beskyllningar, upp-
 retade Sundblad till den grad, att denne i
 högsta vredesmod gaf Holmqwist i bufwudet
 nära tinningen med yrhammaren ett dräpflag,
 hwaraf denne inom några timmar afled. Ser-
 ningsmannen, som genast erkände sitt brott,
 flydde ej, utan lät korrt derefter arrestera sig,
 och efter verkställt ranssakning och dom, går
 han nu, wäl beredd och nöjd med sitt öde,
 döden till möte. Gud ware hans själ nådig!

Lundblad har ej varit gift; men han var förlofwad och skulle gifta sig med Fabriks-
 arbeterskan Christina Elisabeth von Dorff,
 med hvilken han förut aflat twenne flick-
 barn. Af dessa lefwa blott den ena, nemli-
 gen Johanna Gustava, som är på 7:de året.
 Genom fadrens försorg under fångelsetiden
 hafwa äkta hustrus och barns rättigheter blif-
 wit tillagda bemålte Fabriks-arbeterska och
 dess Dotter, ehuru äktenskapet fullbordad med
 wätsel ej tillåtits.

Ödds = Sång.

(Sjunges som Psalmen N:o 477.)

1.

Från lifwets bittra dagar
 Jag ödden går emot;
 För brott mot statens lagar
 Jag lifwet ger i bot;
 Men Gud, som ser mitt hjerta
 Och mina känslors swell,
 Wet ock den djupa smärta,
 Som följde på mitt fall.

2.

Jag wäl ej uppsåt sigde;
 Att något dråp begå;
 Men wreden öfwerwägde
 Min wiljas fasthet då;

Jag obetänksamt höjde
 En farligt väpnad hand,
 Och brottet icke dröjde
 Att tända qwalets brand.

3.

Med djup, obotlig plåga
 Mig lifwet qväljer här,
 Och brottets beta låga
 Mitt hjerta ständigt tår;
 Blott ångrens bittra tårar
 Mig någon lättnad ge,
 Då hoppets irrbloß dårar
 Mig arme syndare.

4.

Jag fåfångt skulle vilja
 Sin njuta få mitt lif,
 Jag kan ej från mig skilja
 Mitt qwal med tidsfördrif;
 Jag skulle långsamt tråna,
 Och tusen gånger dö;
 Och håret tidigt gråna
 Och själen blifwa flö.

5.

Nej döden är min winning
 Mitt enda säkra hopp;
 Med lugn och god besinning
 Mitt lif jag offerar opp,

Utt en försoning blifwa,
Som släcker qwalets brand,
Och kan mig sällhet gifwa
Uti ett bättre land.

6.

För Korsets fot jag bignar
Utt söka Jesu nåd,
Jag lyder och wälsignar
Hans kärleksfulla råd;
De fridens balsam gjuta
Uti mitt hjertas sår,
Och qwalets plågor sluta
Då jag till döden går.

7.

I bönen har jag funnit
En länge saknad tröst,
Som friden återwunnit
Uti ett qwalfullt bröst;
I nådens armar hwilar
Den trötta själens hopp;
Och snart hon lofad ilar
Glad till sitt ursprung opp.

8.

O Gud! som hjertat skådar,
Och hwad jag tänker wet,
Och räknar lifwets trådar
Från tidens ewighet,

2 8 6
Styrk mig, jag Dig nu beder,
Uti min sista stund;
Låt målet, dit den leder
Bli säker sâhetsgrund.

9.

O Jesu, Dig förbarma,
Nu dâden nållas mig;
Hjelp Du ditt barn det arma,
Som endast flyr till Dig!
Låt nådens morgon randas,
Wid bilâns tunga fall,
Att jag får sâhhet andas
Med himlens englar all.

10.

Farwâl jag alltså bjuder
Att denna usla werld;
En ljuf musik nu ljuder
Och kallâr mig till fârd;
Jag går att ändtligt smaka
En efterlångtad fred;
Far wâl nu Barn och Måka!
O Jesu Du mig led!

B3012/44

THOMAS JARVON
SAMLING